

CO HLEDÁTE ?

CO HLEDÁTE? Řekněte, proč ten překotný shon? Jako hukot bouře to jde světem a příval knih zaplavuje všechny národy. Učenci pátrají ve starých spisech, bádají, hloubají až do duchovního zemdlení. Vynořují se proroci, aby varovali, zvěstovali... ze všech stran chce pojednou kdekdo jako v horečce šířit nové světlo!

Tak to dnes bouří nad zmítanou duší lidstva, ale neobčerstvuje to a neosvěžuje, nýbrž spaluje, stravuje a vysává poslední sílu, která ještě zbyla rozervaným lidem v temnotě dnešní doby.

Tu a tam se také ozve šepot v rostoucím očekávání čehosi nadcházejícího. Zneklidněn je každý nerv, napjatý podvědomou touhou. Tak se to vzdouvá a vlní, a nade vším chmurně spočívá jakési omámení. Těhotné neštěstím. Co *musí* zrodit? Zmatek, malomyslnost a zkázu, neroztrhne-li se mocnou silou temná vrstva, která dnes duchovně obklopuje zeměkouli a s měkkou přilnavostí špinavého bahna pohlcuje a dusí každou vznikající svobodnou a světlou myšlenku ještě dříve, než mohla zesílit. Vrstva, která s příšerným mlčením bažiny již v zárodku potlačuje, rozkládá a ničí každé dobré chtění dříve, než z něj může vzniknout čin.

Ale výkřiky volajících po Světle, mající v sobě sílu schopnou prorazit bahno, jsou sváděny jinam a doznívají pod neproniknutelnou klenbou, kterou pilně stavějí právě ti, kdo se domnívají, že pomáhají. *Nabízejí však kameny místo chleba!*

Podívejte se na ty nesčetné knihy:

Lidský duch se jimi jen unavuje, neosvěžuje! A to je důkaz neplodnosti všeho, co podávají. Neboť to, co ducha unavuje, není nikdy pravé.

Duchovní chléb osvěžuje bezprostředně, Pravda občerstvuje a Světlo oživuje!

Prostí lidé musí přece zmalomyslnět, když vidí, jaké bariéry staví kolem posmrtného života tak zvaná duchověda. Kdo z prostých lidí má chápat učené věty a cizí výrazy? Což je onen svět jen pro duchovědce?

Mluví se přitom o Bohu. Má se snad zřídit vysoká škola, v níž by se teprve získávaly schopnosti k poznávání pojmu Božství? Kam směřuje tato dychtivost, která má většinou kořeny jen ve ctižádosti?

Jako opilí se potácejí čtenáři a posluchači z místa na místo, nejistí, v nitru nesvobodní, jednostranně zaujatí, protože byli svedeni z přímé cesty.

Slyšte, malomyslní! Vzhlédněte, vy, kdo vážně hledáte: *Cesta k Nejvyššímu je otevřena každému člověku! Učenost není její vstupní branou!*

Vyvolil si Ježíš Kristus, ten veliký vzor na pravé cestě ke Světlu, své učedníky z učených farizejů? Ze zákoníků? Vybral je z lidí prostých a jednoduchých, protože ti nemuseli bojovat s omylem, že cestě ke Světlu je nutno se namáhavě učit a že musí být těžká.

Tato myšlenka je největším nepřítelem člověka, je to lež!

Proto zanechte všeho vědátorství tam, kde jde o to nejposvátnější v člověku, co musí být *plně pochopeno!* Zanechte jej, protože věda jako výtvar lidského mozku je dílo kusé a kusým musí zůstat.

Uvažte, jak by mohla namáhavě naučená věda vést k Božství? *Co jsou to vůbec vědomosti?* Vědomosti jsou to, co může pochopit mozek. Ale jak úzce je omezena chápavost mozku, pevně vázaného na prostor a čas! Již věčnost a smysl pro nekonečnost nemůže lidský mozek pochopit. Tedy právě to, co je nerozlučně spojeno s Božstvím.

Mozek však stojí mlčky před onou nepochopitelnou silou, která proudí vším, co jest, a z níž sám čerpá své působení. Je to síla, kterou všichni pociťují každý den, každou hodinu a v každém okamžiku jako něco samozřejmého, síla, jejíž jsoucnost vždy uznávala i věda, kterou se však člověk marně snaží pochopit a obsáhnout mozkiem, tedy vědomostmi a rozumem.

Tak nedostatečná je činnost mozku, toho základního kamene a nástroje vědy, a stejné omezení se projevuje také v dílech, která mozek vytváří, tedy právě ve všech vědách. Věda je proto dobrá *ke sledování*, k lepšímu porozumění, rozdělení a roztržení všeho toho, co jako hotové přijímá od tvůrčí síly, z níž všechno pochází. Věda však musí nevyhnutelně selhat, chce-li sama vystupovat jako

vedoucí nebo kritizující a bude-li se jako dosud tak pevně poutat na rozum, tedy na chápavost mozku.

Proto zůstává učenost i lidstvo, které se podle ní řídí, stále uvízlé na jednotlivostech, zatímco každý člověk chová v sobě jako dar ten veliký, nepochopitelný celek. Je plně schopen dosáhnout toho nejvyššího a nejušlechtlejšího, aniž se tomu musí namáhavě učit.

Pryč tedy se zbytečnou mukou duchovního otroctví! Veliký Mistr k nám nevolá bezdůvodně: »Buďte jako děti!«

Kdo má v sobě pevnou vůli k dobru a snaží se dodat svým myšlenkám čistotu, *ten již našel cestu k Nejvyššímu!* Jemu pak bude vše ostatní přidáno. Nepotřebuje k tomu ani knihy, ani duchovní námahu, ani askezi, ani osamění. Uzdraví se na těle i na duši a osvobodí se ode všeho tlaku chorobného hloubání, protože každá přepjatost škodí. Máte být lidmi, ne skleníkovými květinami, které následkem jednostranného pěstění podlehnou prvnímu závanu větru!

Probuďte se! Rozhlédněte se! Naslouchejte v sobě! Jen to vám může otevřít cestu!

Nedbejte na spory církví. Veliký nositel Pravdy Ježíš Kristus, ztělesnění Božské lásky, se neptal po vyznání. Co jsou dnes vůbec náboženská vyznání? Jsou to pouta, svazující svobodného lidského ducha, jsou ztročením jiskry od Boha, sídlící ve vás. Jsou to dogmata, pokoušející se vtlačit dílo Stvořitelovo i jeho velikou lásku do forem, vytvořených lidským smýšlením, a to znamená násilné snižování Božského, jeho systematické znehodnocování.

Každého vážně hledajícího člověka takový přístup odpuzuje, protože tak nikdy nemůže v nitru procítit celou tu velikou skutečnost, jeho touha po Pravdě se stává stále beznadějnější, a on nakonec zoufá nad sebou i nad světem.

Proto se probuďte! Zbořte v sobě dogmatické zdi, strhněte si pásku z očí, aby k vám mohlo nezkaleně proniknout čisté světlo Nejvyššího. Váš duch se pak jásavě vznese do výše a s plesáním pocítí celou tu velikou lásku Otcovu, neznající hranic pozemského rozumu. Konečně zvíte, že jste její částí. Chopte se jí bez námahy a cele, spojte se s ní, a získávejte tak denně, každou hodinu novou sílu jako dar, jenž vám učiní vzestup ze zmatku samozřejmým!